

Ο Σιωνισμός κατέστρεψε τον Μουσουλμανικό-Εβραϊκό κόσμο

Η Αριέλα Αΐσα Αζουλάι, ακαδημαϊκός, κινηματογραφίστρια και επιμελήτρια εκθέσεων τέχνης, γεννημένη στην Σιωνιστική αποικία της Παλαιστίνης απορρίπτει την ταυτότητα της Ισραηλινής. Πριν γίνει Ισραηλινή, η μητέρα της μέχρι την ηλικία των 19 ετών ήταν μια Παλαιστίνη Εβραία. Για πολύ καιρό, δεν υπήρχε τίποτα ασυνήθιστο σε αυτόν τον συνδυασμό λέξεων. Στην Παλαιστίνη, μια εβραϊκή μειονότητα ζούσε ειρηνικά δίπλα στη μουσουλμανική πλειοψηφία για αιώνες.

Αυτό άλλαξε με το σιωνιστικό κίνημα και την ίδρυση του Ισραήλ. Η εθνοκάθαρση των Εβραίων από την Ευρώπη θα οδηγούσε, χάρη στους Ευρωπαίους σιωνιστές, όχι μόνο στην εκδίωξη των μουσουλμάνων από την Παλαιστίνη αλλά και των Εβραίων από την υπόλοιπη Μέση Ανατολή, με σχεδόν ένα εκατομμύριο να τραπούν σε φυγή στο Ισραήλ ως αποτέλεσμα του αραβοϊσραηλινού πολέμου του 1948.

Στην συνέντευξή της στο Jacobin, η Αζουλάι, τοποθετεί τη γενοκτονία του Ισραήλ στη Γάζα στο πλαίσιο της μακράς ιστορίας του Ευρωπαϊκού και Αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Η Αριέλα Αΐσα Αζουλάι είναι καθηγήτρια Συγκριτικής Λογοτεχνίας στο Πανεπιστήμιο Brown και συγγραφέας του βιβλίου [*Potential History: Unlearning Imperialism*](#) (Verso, 2019).

Λίντα Τζέζα: Αυτοπροσδιορίζεστε ως Παλαιστίνη Εβραία. Θα μπορούσατε να μας πείτε περισσότερα γι' αυτό; Για πολλούς ανθρώπους αυτές οι λέξεις είναι αντιτιθέμενες.

Αριέλα Αΐσα Αζουλάι: Το γεγονός ότι οι όροι αυτοί νοούνται ως αμοιβαίως αποκλειόμενοι ή αντίθετοι, όπως προτείνετε, είναι σύμπτωμα δύο αιώνων βίας. Μέσα σε λίγες γενιές, διάφοροι Εβραίοι που ζούσαν σε όλο τον κόσμο στερήθηκαν τις διάφορες προσδέσεις τους σε γη, γλώσσες, κοινότητες, επαγγέλματα, και στις μορφές μοιράσματος του κόσμου.

Το ερώτημα που πρέπει να μας απασχολεί δεν είναι πώς να κατανοήσουμε την υποτιθέμενη αδυναμία της παλαιστινιακής-εβραϊκής ταυτότητας, αλλά μάλλον το αντίθετο: Πώς είναι δυνατόν η κατασκευασμένη ταυτότητα που είναι γνωστή ως Ισραηλινή να αναγνωρίζεται από πολλούς σε όλο τον κόσμο μετά τη δημιουργία του κράτους το 1948 ως μια συνηθισμένη ταυτότητα; Αυτή η

ταυτότητα όχι μόνο συσκοτίζει την ιστορία και τη μνήμη των διαφορετικών κοινοτήτων και μορφών Εβραϊκής ζωής, αλλά και την ιστορία και τη μνήμη του τι έκανε η Ευρώπη στους Εβραίους στην Ευρώπη, στην Αφρική και την Ασία στους ιμπεριαλιστικούς της σχεδιασμούς.

Το Ισραήλ έχει κοινό συμφέρον με αυτές τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις να συσκοτίσει το γεγονός ότι «το κράτος του Ισραήλ δεν δημιουργήθηκε για τη σωτηρία των Εβραίων· δημιουργήθηκε για τη σωτηρία των Δυτικών συμφερόντων», όπως έγραψε ο [Τζέιμς Μπόλντουν](#) το 1979 στην «[Ανοιχτή Επιστολή προς τους Αναγεννημένους](#)». Στην επιστολή του, ο Μπόλντουν συγκρίνει με οξυδέρκεια το ευρωπαϊκό αποικιακό σχέδιο για τους Εβραίους με το σχέδιο των ΗΠΑ για τους μαύρους στη Λιβερία: «Οι λευκοί Αμερικανοί που είναι υπεύθυνοι για την αποστολή μαύρων σκλάβων στη Λιβερία (όπου εξακολουθούν να δουλεύουν ως σκλάβοι για τη φυτεία Firestone Rubber) δεν το έκαναν για να τους απελευθερώσουν. Τους περιφρονούσαν και ήθελαν να απαλλαγούν από αυτούς».

Πριν από την ανακήρυξη της δημιουργίας του κράτους του Ισραήλ και την άμεση αναγνώρισή του από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, η παλαιστινιακή-εβραϊκή ταυτότητα ήταν μία από τις πολλές που υπήρχαν στην Παλαιστίνη. Ο όρος «Παλαιστίνιος» δεν είχε ακόμη φυλετικά σημαινόμενα. Οι πρόγονοί μου από την πλευρά της μητέρας μου, οι οποίοι εκδιώχθηκαν από την Ισπανία στα τέλη του δέκατου πέμπτου αιώνα, κατέληξαν στην Παλαιστίνη προτού το ευρωσιωνιστικό κίνημα ξεκινήσει τη δράση του εκεί και προτού το κίνημα αρχίσει σταδιακά να συγχέει τη βοήθεια προς τους Εβραίους ως απάντηση στις αντισημιτικές επιθέσεις στην Ευρώπη με την επιβολή ενός σχεδίου αποικισμού σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό πρότυπο για τους Εβραίους, στο οποίο θα έπρεπε να συμμετάσχουν - ένα σχέδιο που όχι μόνο ερμηνεύεται ως σχέδιο Εβραϊκής απελευθέρωσης, αλλά προϋποθέτει την ευρωπαϊκή σταυροφορία κατά των Αράβων. Η αποαποικιοποίηση απαιτεί την ανάκτηση των πολλαπλών ταυτοτήτων που υπήρχαν κάποτε στην Παλαιστίνη και σε άλλα μέρη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, ιδίως εκείνων όπου Εβραίοι και Μουσουλμάνοι συνυπήρχαν.

Λίντα Τζέζα: Στην πιο πρόσφατη ταινία σας, [The World Like a Jewel in the Hand](#), συζητάτε για την καταστροφή ενός κοινού μουσουλμανικού-εβραϊκού κόσμου. Φέρνετε στο προσκήνιο ένα κάλεσμα των Εβραίων που, στα τέλη της δεκαετίας του 1940, απέρριψαν την Ευρωπαϊκή σιωνιστική εκστρατεία και παρότρυναν τους ομόθρησκους τους να αντισταθούν στην καταστροφή της Παλαιστίνης. Δεδομένης της πρόσφατης διάλυσης ζώων, υποδομών και μνημείων στη Γάζα, πιστεύετε ότι είναι ακόμη δυνατό για τους Εβραίους και τους Μουσουλμάνους να διεκδικήσουν έναν κοινό κόσμο;

Αριέλα Αίσα Αζουλάι: Πρώτον, αναφορικά με το ιστορικό μέρος. Οι Σιωνιστές προσπάθησαν να σβήσουν για πάντα από τη μνήμη μας αυτό το κάλεσμα των αντισιωνιστών Εβραίων. Αυτοί οι Εβραίοι γέροντες ήταν μέρος ενός εβραϊκού-μουσουλμανικού κόσμου και δεν ήθελαν να απομακρυνθούν από αυτόν. Προειδοποίησαν, λοιπόν, για τον κίνδυνο που έθετε ο Σιωνισμός για τους Εβραίους σαν κι αυτούς σε όλο αυτόν τον κόσμο που υπήρχε μεταξύ της Βόρειας Αφρικής και της Μέσης Ανατολής,

συμπεριλαμβανομένης της Παλαιστίνης.

Πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι μέχρι το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ο Σιωνισμός ήταν ένα περιθωριακό και ασήμαντο κίνημα μεταξύ των εβραίων ανά τον κόσμο. Ως εκ τούτου, μέχρι τότε, οι πρεσβύτεροι μας δεν χρειαζόταν καν να αντιταχθούν στον Σιωνισμό· μπορούσαν απλώς να τον αγνοήσουν. Μόνο μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν οι επιζώντες Εβραίοι στην Ευρώπη - οι οποίοι ως επί το πλείστον δεν ήταν σιωνιστές πριν από τον πόλεμο - δεν είχαν σχεδόν πουθενά να πάνε, οι Ευρωπαϊκές αποικιακές δυνάμεις άρπαξαν την ευκαιρία να υποστηρίξουν το Σιωνιστικό σχέδιο. Γι' αυτές τις δυνάμεις, αυτό το σχέδιο, ήταν μια βιώσιμη εναλλακτική λύση ώστε οι Εβραίοι να παραμείνουν στην Ευρώπη ή να μεταναστεύσουν στις Ηνωμένες Πολιτείες, και χρησιμοποίησαν τα διεθνή όργανα που δημιούργησαν για να επιταχύνουν την υλοποίησή του.

Με τον τρόπο αυτό, διέδωσαν το ψέμα ότι οι ενέργειές τους αποτελούσαν ένα Εβραϊκό απελευθερωτικό σχέδιο, ενώ, στην πραγματικότητα, το σχέδιο αυτό διαιώνιζε την εκρίζωση διαφορετικών εβραϊκών κοινοτήτων πολύ πέρα από την Ευρώπη. Και ακόμη χειρότερα, η Εβραϊκή απελευθέρωση χρησιμοποιήθηκε ως άδεια και λόγος για την καταστροφή της Παλαιστίνης. Αυτό δεν θα μπορούσε να επιδιωχθεί χωρίς πολλοί Εβραίοι να γίνουν μισθοφόροι της Ευρώπης: Οι Εβραίοι που είχαν μεταναστεύσει στην Παλαιστίνη ενώ διέφευγαν από τη γενοκτονία στην Ευρώπη ή αφού επιβίωσαν από αυτήν, οι Παλαιστίνιοι Εβραίοι που προϋπήρχαν της άφιξης των Σιωνιστών, και οι Εβραίοι που δελεάστηκαν να έρθουν στην Παλαιστίνη ή δεν είχαν άλλη επιλογή από το να φύγουν από τον μουσουλμανικό-εβραϊκό κόσμο, αφού το κράτος του Ισραήλ ιδρύθηκε, με σαφή ατζέντα, ώστε να είναι ένα αντι-μουσουλμανικό και αντι-αραβικό κράτος - όλοι ενθαρρύνθηκαν από την Ευρώπη και τους Ευρωπαίους Σιωνιστές να αντιμετωπίζουν τους Άραβες και τους Μουσουλμάνους σαν εχθρούς τους.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι Μουσουλμάνοι και οι Άραβες δεν ήταν ποτέ εχθροί των Εβραίων και, επιπλέον, ότι πολλοί από αυτούς τους Εβραίους που ζούσαν σε έναν πλειοψηφικό μουσουλμανικό κόσμο ήταν οι ίδιοι Άραβες. Μόνο με τη δημιουργία του κράτους του Ισραήλ αυτές οι δύο κατηγορίες - Εβραίοι και Άραβες - έγιναν αμοιβαία αποκλειόμενες.

Η καταστροφή αυτού του εβραίο-μουσουλμανικού κόσμου μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο επέτρεψε την επινόηση μιας ιουδαιοχριστιανικής παράδοσης, η οποία θα γινόταν, από εκείνη τη στιγμή και μετά, πραγματικότητα, αφού οι Εβραίοι δεν ζούσαν πλέον έξω από τον Χριστιανικό Δυτικό κόσμο. Η επιβίωση ενός εβραϊκού καθεστώτος στο Ισραήλ απαιτούσε περισσότερους εποίκους, και έτσι οι Εβραίοι του μουσουλμανικού-εβραϊκού κόσμου αναγκάστηκαν να φύγουν για να γίνουν μέρος αυτού του εθνοκράτους. Αποκομμένοι και στερημένοι από την πλούσια και ποικίλη ιστορία τους, θα κοινωνικοποιούνταν σε αυτόν τον ρόλο που τους είχε ανατεθεί από την Ευρώπη - μισθοφόροι αυτού του καθεστώτος της εποικιστικής αποικιοκρατίας για την αποκατάσταση της Δυτικής εξουσίας στη Μέση Ανατολή.

Η κατανόηση αυτού του ιστορικού πλαισίου δεν μειώνει την ευθύνη των Σιωνιστών δραστών για τα

εγκλήματα που διέπραξαν κατά των Παλαιστινίων επί δεκαετίες· μάλλον, υπενθυμίζει τον ρόλο της Ευρώπης στην καταστροφή και την εξόντωση των εβραϊκών κοινοτήτων κυρίως, αλλά όχι μόνο, στην Ευρώπη και τον ρόλο της στην παράδοση της Παλαιστίνης στους Σιωνιστές, τους υποτιθέμενους εκπροσώπους των επιζώντων αυτής της γενοκτονίας, οι οποίοι αποτέλεσαν ένα δυτικό σταθμό για τους ίδιους ευρωπαϊκούς δρώντες στη Μέση Ανατολή.

Παραδόξως, το μόνο μέρος στον κόσμο όπου Εβραίοι και Άραβες - οι περισσότεροι από τους οποίους είναι μουσουλμάνοι - μοιράζονται σήμερα το ίδιο κομμάτι γης είναι μεταξύ του ποταμού και της θάλασσας. Αλλά από το 1948, αυτός ο τόπος έχει καθοριστεί από τη γενοκτονική βία. Τα επείγοντα ερωτήματα τώρα είναι πώς να σταματήσει η γενοκτονία και πώς να αναχαιτιστεί η εισαγωγή περισσότερων όπλων στην περιοχή αυτή.

Στο βιβλίο, [Ο Αιχμάν στην Ιερουσαλήμ](#), η Χάνα Άρεντ περιγράφει τα αντιφατικά συναισθήματα που ένιωθαν οι Εβραίοι επιζώντες του Ολοκαυτώματος κατά τη διάρκεια των ετών που πέρασαν σε στρατόπεδα εκτοπισμένων στην Ευρώπη. Από τη μία πλευρά, είπε, το τελευταίο πράγμα που μπορούσαν να φανταστούν ήταν να ζήσουν εκ νέου με τους θύτες· ενώ από την άλλη, αυτό που ήθελαν αυτοί οι άνθρωποι περισσότερο ήταν να επιστρέψουν στους τόπους τους. Δεν θα πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι μετά από αυτή τη γενοκτονία στη Γάζα, οι Παλαιστίνιοι ίσως να μην μπορούν να φανταστούν ότι θα μοιράζονται έναν κόσμο με τους θύτες τους, τους Ισραηλίτες. Ωστόσο, αποτελεί αυτό απόδειξη ότι αυτός ο κόσμος, όπου οι Άραβες και οι Σιωνιστές Εβραίοι βρέθηκαν μαζί, πρέπει επίσης να καταστραφεί για να ξαναχτιστεί η Παλαιστίνη από τις στάχτες; Μόνο υπό την ευρωαμερικανική ιμπεριαλιστική πολιτική φαντασία θα μπορούσε να έχει τελειώσει μια τραγωδία της κλίμακας του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου και του Ολοκαυτώματος με τόσο βάνουσες λύσεις όπως οι διχοτομήσεις, οι μεταφορές πληθυσμών, η εθνο-ανεξαρτησία και η καταστροφή κόσμων.

Εμείς, σε παγκόσμια κλίμακα, έχουμε την υποχρέωση να διεκδικήσουμε αυτό που αποκάλεσα [δικαίωμα να μην είμαστε θύτες](#) και να το ασκήσουμε με κάθε δυνατό τρόπο. [Οι λιμενεργάτες που αρνούνται να στείλουν όπλα στο Ισραήλ, οι φοιτητές που δεσμεύονται σε απεργίες πείνας για να πιέσουν τα πανεπιστήμιά τους](#) να αποσυνδεθούν από εταιρείες με δεσμούς με το Ισραήλ, οι Εβραίοι που αναστατώνουν τις κοινότητες και τις οικογένειές τους και διεκδικούν τα προγονικά τους δικαιώματα να είναι και να μιλούν ως αντισιωνιστές, οι διαδηλωτές που καταλαμβάνουν κρατικά κτίρια και σιδηροδρομικούς σταθμούς με τον κίνδυνο να συλληφθούν - όλοι τους υποκινούνται από αυτό το δικαίωμα, ακόμη και αν δεν το διατυπώνουν με αυτούς τους όρους. Καταλαβαίνουν το ρόλο που παίζουν οι κυβερνήσεις τους, και ευρύτερα τα καθεστώτα υπό τα οποία κυβερνώνται ως πολίτες, στη διαίωνιση αυτής της γενοκτονίας, και καταλαβαίνουν, όπως λέει το κοινό σύνθημα, ότι γίνεται στο όνομά τους.

Λίντα Τζέζα: Κάποιοι από αυτούς που ζητούν κατάπαυση του πυρός είναι Εβραίοι. Αλλά ακόμη και οι

εβραϊκές φωνές φιμώνονται. Στη Γερμανία, για παράδειγμα, το έργο καταξιωμένων Εβραίων καλλιτεχνών έχει απαγορευθεί. Πιστεύετε ότι υπάρχει ενδιαφέρον για την ενίσχυση μιας κυρίαρχης αφήγησης που έχει τεθεί σε ισχύ από το 1948 από τη Δύση και το κράτος του Ισραήλ, ενώ παράλληλα «καταπνίγονται» οι εβραϊκές φωνές που αντιτίθενται στη βία που διαπράττεται στο όνομά τους;

Αριέλα Αίσα Αζουλάι: Είναι αλήθεια ότι οι εβραϊκές φωνές φιμώνονται, αλλά αυτό δεν είναι κάτι καινούργιο. Οι εβραϊκές φωνές αποσιωπήθηκαν αμέσως μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν οι επιζώντες δεν είχαν άλλη επιλογή από το να παραμείνουν για χρόνια σε στρατόπεδα. Κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου, οι περιουσίες λεηλατήθηκαν από τις κοινότητές τους, αντί είτε να επιστραφούν στα μέρη της Ευρώπης από όπου λαφυραγωγηθήκαν, μοιράστηκαν από την Εθνική Βιβλιοθήκη στην Ιερουσαλήμ και τη Βιβλιοθήκη του Κογκρέσου στην Ουάσιγκτον σαν τρόπαια. Και όχι μόνο δεν αντιμετωπίστηκε το συλλογικό τραύμα των επιζώντων - και εμάς, των απογόνων τους - αλλά αποσιωπήθηκε μέσα από αυτό το ψέμα ενός απελευθερωτικού σχεδίου που στηριζόταν στη Σιωνιστική αφήγηση της απελευθέρωσης μέσω του εποικισμού της Παλαιστίνης, η οποία με τη σειρά της θα παρείχε στις Ευρωπαϊκές δυνάμεις μια ακόμη αποικία για την εξυπηρέτηση των αυτοκρατορικών τους συμφερόντων.

Η λογική της «εξαίρεσης» στα δεινά των Εβραίων δεν ήταν ένα εβραϊκό αφήγημα, αλλά μία δυτική, μέρος της εξαίρεσης της γενοκτονικής βίας των Ναζί. Στη μεγάλη αφήγηση του Δυτικού θριάμβου απέναντι σε αυτή την απόλυτη δύναμη του κακού, το κράτος του Ισραήλ έγινε έμβλημα του δυτικού σθένους και σηματοδότησε την αντοχή του ευρωπαϊκού ιμπεριαλιστικού σχεδίου. Στο πλαίσιο αυτής της μεγάλης αφήγησης, οι Εβραίοι αναγκάστηκαν να μετατραπούν από τραυματισμένοι επιζώντες σε θύτες. Εβραίοι από όλο τον κόσμο στάλθηκαν για να κερδίσουν μια δημογραφική μάχη, χωρίς την οποία το ισραηλινό καθεστώς δεν θα μπορούσε να αντέξει. Η δεύτερη και η τρίτη γενιά που γεννήθηκαν σε αυτό το σχέδιο, γεννήθηκαν χωρίς ιστορίες ή αναμνήσεις από τους αντισιωνιστές ή μη σιωνιστές προγόνους τους, πόσο μάλλον αναμνήσεις από τους άλλους κόσμους των οποίων οι πρόγονοί τους ήταν μέρος. Επιπλέον, ήταν εντελώς αποστασιοποιημένοι από την ιστορία αυτού που ήταν η Παλαιστίνη και από την καταστροφή της. Έτσι, αποτέλεσαν εύκολη λεία για ένα έθνος-κράτος που προωθήθηκε από τους Σιωνιστές και τις ευρωπαϊκές δυνάμεις ως το αποκορύφωμα της εβραϊκής απελευθέρωσης.

Η Νάκμπα, με αυτή την έννοια, δεν ήταν μόνο μια γενοκτονική εκστρατεία κατά των Παλαιστινίων, αλλά ταυτόχρονα και κατά των Εβραίων, στους οποίους η Ευρώπη επέβαλε μια άλλη «λύση» μετά την τελική. Χωρίς τη χρηματοδότηση και τα όπλα των μαζικών αυτοκρατορικών δυνάμεων, οι μαζικές δολοφονίες στη Γάζα θα είχαν σταματήσει μετά από λίγο και οι Ισραηλινοί θα είχαν αναγκαστεί να αναρωτηθούν τι έκαναν, πώς έφτασαν σε αυτό το σημείο, και θα αναγκάζονταν να αναλογιστούν την 7η Οκτωβρίου και να αναρωτηθούν γιατί συνέβη και πώς μπορούν να επιτύχουν μια βιώσιμη ζωή για όλους αυτούς που ζουν μεταξύ του ποταμού και θάλασσας.

Οι εβραϊκές φωνές σε μέρη όπως η Γερμανία ή η Γαλλία συνεχίζουν να είναι οι πρώτες που φιμώνονται προκειμένου να διατηρηθεί τόσο η σιωνιστική αποικία όσο και η κατασκευασμένη συνοχή ενός εβραϊκού λαού που θα μπορούσε να εκπροσωπηθεί από δυνάμεις που στηρίζουν το ευρωαμερικανικό σχέδιο της λευκής υπεροχής. Όχι πια. Η γενοκτονική φύση του ισραηλινού καθεστώτος έχει αποκαλυφθεί και δεν μπορεί πλέον να κρυφτεί από κανέναν.

Λίντα Τζέζα: Πιστεύετε ότι υπάρχει ακόμη δυνατότητα ελπίδας για τους Παλαιστίνιους και για όλους εμάς που θέλουμε να διεκδικήσουμε έναν κόσμο που μπορούμε να μοιραστούμε με άλλους;

Αριέλα Αΐσα Αζουλάι: Αν δεν υπάρχει ελπίδα για τους Παλαιστίνιους, δεν υπάρχει ελπίδα για κανέναν από εμάς. Η μάχη της Παλαιστίνης υπερβαίνει την Παλαιστίνη, και οι πολλοί που διαμαρτύρονται ανά τον κόσμο το γνωρίζουν.

Η **Αριέλα Αΐσα Αζουλάι** είναι δοκιμιογράφος ταινιών, επιμελήτρια και καθηγήτρια σύγχρονου πολιτισμού και συγκριτικής λογοτεχνίας στο Πανεπιστήμιο Brown.

Η **Λίντα Τζέζα** γράφει για τη φωτογραφία και τη μετανάστευση στη Σχολή Πολιτισμικής Ανάλυσης του Άμστερνταμ, Πανεπιστήμιο του Άμστερνταμ.

Το αρχικό κείμενο το οποίο δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Jacobin θα το βρείτε [εδώ](#)